

Рак на простатата

от Бернд Драгер

1 Януари 2004 година

Моят път на учене и лечение

Всичко започна през Април 1995 година с един рутинен преглед, когато нивата на простатно-специфичния антиген (PSA – тест) се оказаха твърде високи. Тогава бях на 49 години. Казаха ми, че е нужна биопсия. Диагнозата бе – добре развит „аденокарцином“ на простатата. След това бях подробно информиран относно лечението и очакваните резултати: „След две седмици всичко ще е зад гърба Ви“.

Лекарят разбра, когато казах, че искам да си взема почивка преди да свърши всичко това. Но урологът не каза много за причината за моето заболяване. Разговорът ми с него беше изпълнен по-скоро с добре звучащи гадания и предположения. Дори медицинската литература не ме осветли по въпроса.

Оттогава насам имам различно мнение.

Като електро-инженер аз съм свикнал да решавам даден проблем без да губя от поглед цялата система! Двигателят не прегрява без причина; лампата не свети без достъп на енергия; нито пък премахването на електрическата крушка решава проблема. Това е все едно да „изрежеш електрическата крушка“, за да се отървеш от проблема. Ако правех така, отдавна да съм загубил работата си.

Постоянно мислех, че трябва да има някаква причина! Колкото повече информация събирах за лечението на моя проблем и какви са резултатите, толкова повече се ужасявах. Питам експерти, молах за информация, търсех в книжарниците. Нищо!

Най-накрая се появи проблясък в тъмното. Беше една статия за връзката между тялото, мозъка и психиката, открити от д-р Хамер. Всичко това ме заинтригува и аз бях доволен, че мога да проследя мислите му. Свързах се с издателя и поисках повече литература по въпроса, която буквално изгълтах. Това доведе до много аха-възкличания и ярка светлина освети електрическия ми мозък.

Не мога да разбера света! Всички отговори, свързани със здравето ни бяха дадени толкова ясно, всеки може да ги види, но никой не ги прилага на практика.

През цялото това време разговарях по телефона с Жизела Р. , бях лекуван от натуропат и ми бе направен скенер на мозъка. Със собствените си очи, съвсем ясно видях концентричните кръгове на снимката от скенера. Рентгенологът не им обърна внимание. Бях впечатлен, че до диагнозата се стигна толкова лесно, но аз все още не я разбирах съвсем.

През Януари 1996 година най-накрая имах възможност да взема участие в семинар, провеждан от самия д-р Хамер. По този начин можех да видя от първа ръка как Германската нова медицина стига до диагнозата. Всички ние се учехме един от друг, по най-живия и най-познавателен начин.

В тази приятелска обстановка аз имах възможността да говоря за собствените си слабости – нещо, за което избягах да мисля – и успях да открия първоначалния си конфликт. До този момент не можах да стигна до нещо конкретно. Но сега незабавно почувствах и разпознах, че това беше едно изречение, казано от жена ми преди три години. Спомних си, че изобщо не очаквах подобни унищожителни думи и те ме бяха ударили толкова силно, че можех да ги усетя в тялото си. И днес все още мога да опиша точно къде се случи спора. В семейната кавга думите често се използват, за да наранят - и аз не правя изключение. Беше огромно облекчение за мен да мога да говоря за това без да бъда съден морално. Ставаше въпрос за моето субективно преживяване и това е, което имаше значение. Научих се да гледам на страданието и възстановяването по един съвсем нов начин.

Сега на мен се падаше да приложа знанията си за връзката между двете и да придобия едно ново отношение към живота. По време на многото разговори аз свидетелствах и доказвах тези връзки. Освен това, срещях много хора, които не бяха в състояние да се справят с конфликтите си и това бе причината да искам да науча повече.

През цялото време лекарите продължаваха да ме преглеждат отново и отново – дигитално, сонографски и рентгенографски – но туморни индикации не бяха открити!

А сега бих искал да кажа няколко думи за PSA – теста. Литературата, до която имах достъп (медицински и урологични списания, бюлетини, книги и интернет) и до ден днешен продължава си противоречи. За читателя е дилема, тъй като в една статия от 26.03.2003 г. от медицински бюлетин се казва:

А освен това, в дисертация от 1998 г., подписана от няколко професора, пише: „Нивата на ПСА (простатно-специфичния антиген) ... могат да насочват към патологични процеси ... ПСА обаче, не представя истински туморен маркер, тъй като се появява и в нормална простатна тъкан. Освен това, той не притежава първоначално дадената от органа специфичност, а мРНК за ПСА и ПСА протеина могат например да се открият и в слюнчените жлези, в бъбреците и в белите дробове.”

Ще го оставя до тук. Но си помислете за миг, колко много паника и страх бяха причинени от моите лекари! Вярата ми в системата се разби – вече проверявам всяко нещо. В края на краищата, става въпрос за моя живот.

Както се и очакваше, скенерът не показва пак Огнището на Хамер – беше останало само малко удебеляване, белег, видим само с лупа. За мен този белег е доказателство, обективен факт, нямащ нищо общо с тестовете, които са отворени за недоказуеми интерпретации. С изключение на няколкото месеца, през които вземах хормонални лекарства, и които спрях, когато пътят ми се изясни, не съм взимал никакви медикаменти от какъвто и да е вид.

Изминаха девет години и аз се чувствам нормално, здрав съм и съм добре.

Най-много благодаря на д-р Рике Герд Хамер за откритието и разпространението на Германската нова медицина, както и за службата му към човечеството!

Бих искал също да благодаря и на онези, които бяха с мен и ми помагаша за всичко. Преживяванията, които имах от една страна и съпротивата спрямо Германската нова медицина, от друга, промениха драматично гледната ми точка за нашето общество. За мой ужас, аз осъзнах наличието на сили, които активно се противопоставят на моето, а всъщност и на здравето на всички ни. Досега мислех, че подобни неща съществуват само в далечни земи или в книгите и по филмите...

Благодаря ви, www.pilnar.com, за цялата информация, която осигурявате!

С най-добри пожелания,

Бернд Драгер

превод: <http://www.gnm-bg.com>

Английски: www.LearningGNM.com

Информацията в този разказ не заменя професионалния лекарски съвет!